Stop het sociale bloedbad bij Arcelor-Mittal Luik: nationalisatie onder arbeiderscontrole!

Contributed by SAP
vrijdag, 25 januari 2013 - Last Updated vrijdag, 25 januari 2013

Donderdag 24 januari bevestigde de directie van Arcelor-Mittal op een bijzondere ondernemingsraad haar besluit om in de praktijk haar hele inplanting in de streek van Luik te ontmantelen. 10 000 mensen uit het Luikse die rechtstreeks of onrechtstreeks voor de staalgigant werken, dreigen hun job te verliezen.

Nadat de sluiting van de warme fase al het verlies van ongeveer 800 banen had meegebracht, kondigt de directie nu ook het opdoeken aan van 7 lijnen van de koude fase, waaronder fabrieken die nochtans tot voor kort als de toekomst voor de metaalindustrie werden voorgesteld. Maar liefst 1300 van 2000 werknemers verliezen zo rechtstreeks hun job. Er zouden nog minder dan 1000 mensen rechtstreeks in de Luikse staalindustrie aan het werk blijven. En voor hoelang nog? In 2005 werkten nog meer dan 5000 mensen in de Luikse staalsector!

De door en door cynische, arrogante en scrupuleloze directie van Arcelor-Mittal, die haar engagementen steevast aan haar laars lapt, heeft een nieuw argument bovengehaald om de slutingen te rechtvaardigen: de vakbonden uit de sector hadden maar het lef niet moeten hebben om hun handtekening onder het sociaal plan voor de warme fase te laten afhangen van een duidelijk industriëel investeringsplan voor de koude fase.

De situatie is duidelijk. De Luikse vakbonden, BBTK en de Metaalcentrale, laten harde taal horen: ”Mittal Go Home!”. Ze eisen de nationalisatie van het bedrijf.

Dit ordewoord is het enige dat het sociaal bloedbad kan tegenhouden, de tewerkstelling kan veilig stellen en de staalindustrie redden. Maar het volstaat niet het te lanceren, we moeten het ook effectief kunnen afdwingen. En daar knelt het schoentje...

Wat gebeurde toen Mittal besloot de warme fase te sluiten, is verhelderend: de vakbonden hebben zich gedurende meer dan een jaar laten opsluiten in de “ Procedure Renault”, zonder duidelijk actieplan, zonder echt haar acties op te drijven, zonder offensieve aanpak naar de regionale en federale regeringen toe.

Nu halen de vakbonden, gelet op de omvang van de sociale slachtpartij, de ordewoorden van staking in alle Luikse sites, van een Europese betoging in Luxemburg, in samenwerking met de vakbonden van de andere zetels van Arcelor-Mittal, enz, boven.

Maar is het niet nodig om het stakingswapen, gepaard met bedrijfsbezettingen, te hanteren, om het verzet te organiseren, om controle uit te oefenen en de patronale manoeuvers tegen te houden? Zou Arcelor-Mittal in het geval van bezettingen al de stocks hebben kunnen leeghalen en ze naar zowat overal hebben kunnen delokaliseren? Meer dan 7 000 ton staal werd weggehaald voordat de aankondiging viel dat er in de koude fase opnieuw lijnen zouden worden geschrapt!

In de jaren '70 slaagden de arbeiders uit de glassector bij Glaverbel-Charleroi er in de multinational BSN-Gervais-Danone, die beslist had de regionale glassector op te doeken, in het zand te doen bijten. In de loop van jaren gingen ze verschillende keren stevig in staking, waarbij telkens werd overgegaan tot bedrijfsbezettingen en de vorming van stakingscomités die de acti in handen namen.

Het multinationale bedrijf Arcelor-Mittal zit allesbehalve in slechte papieren. Topman Lakshmi Mittal is een van de rijkste mensen ter wereld. De multinational heeft al wat er in zat uit de Luikse staalbedrijven gezogen, geprofiteerd van alle mogelijke staatshulp en subsidies. Elke truuk om toch

maar geen belasting te moeten betalen, werd gebruikt. En met succes: voor de jaren 2010 tot 2012 heeft Arcelor-Mittal nul euro belasting betaald in ons land.

Het is duidelijk: een bedrijf als Arcelor-Mittal, dat enkel geïnteresseerd is op meer winst, op kap van de arbeiders, zonder om te zien naar de sociale gevolgen en de familiale drama's die haar beslissingen mee brengen, tot andere gedachten te brengen, is een illussie. We moeten de staalbedrijven onteigenen, zonder schadevergoeding, of voor ons part voor een symbolische euro, en ze onder controle van de arbeiders en bedienden die er werken plaatsen. Dat de regeringen hun verantwoordelijkheid nemen!

Het moge ook duidelijk zijn dat we om daar te raken, we de krachtsverhoudingen serieus moeten wijzigen, zowel naar Arcelor-Mittal toe als naar de politiek. De Luikse metaalarbeiders moeten hiervoor op hun eigen kracht rekenen, en de solidariteit van de rest van de werkende bevolking. We zijn allen betrokken partij in deze krachtmeting en haar uitkomst. Solidariteit met de arbeiders van Arcelor-Mittal!